

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארבע נופות** 338
להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-677779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ כִּהֵן מִדִּין חֵתַן מֹשֶׁה אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹקִים"

ראיית הנולד

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

ובזה תובן לנו עצתו של יתרו לבחור שרי אלפים: כי ישראל נמצאו אז בדרגה גבוהה של מוסריות, שנאמר; "פי יבא אלי העם לדרש אלקים" ('שמות' יח) וביאר אדמו"ר זצוק"ל (הסבא מנובהרודוק); כי שאלת ממונם של אחרים, היתה אצלם לא פחות מאשר שאלת טריפה. וכפי שמסופר על אלכסנדר מוקדון; שבאה לפניו שאלה, שנמצא אוצר בחצר והמוכר טען; "שהוא מכר את החצר ביחד עם האוצר". והקונה טען; "כי הוא קנה את החצר ולא את האוצר". ממילא עם הנמצא במעלה מוסרית כזו, אינו זקוק להרבה שרים ובשבילם מספיק היה משה רבנו שיברר להם שאלותיהם מסוג זה.

אבל יתרו, שנכח לדעת עד כמה אי אפשר לסמוך על ההכרה בלבד ויש צורך ביסודות חזקים, לכן יעץ למשה רבנו שדוקא לעת כזאת יש למנות שרי אלפים ושרי מאות, שאם אחר כך תעלה אצלם בעיה החורגת מגדר של דרישה ויהיה גם ענין של משפט; שזו רוצה לזכות וגם השני רוצה לצאת זכאי, שיהיו להם אז שופטים שישפטו משפט צדק, כי אם ימנו את השרים רק אז, בשעה שהשאלה כבר תעמוד על הפרק, יהיה קשה להרגיל את העם בגדרי המשפט. מכאן לימוד לכל אדם שעליו לראות את הנולד ולהקיף עצמו בגדרים, שהם ישמרו עליו בבוא העת שלא יתדרדר ממדרגתו הגבוהה. ■ ('גילי אש').

'שיתרו היה כומר לע"ז וראה שאין בה ממש ופירש הימנה' (שמו"ר א לח). אבל הטוב לא נשתרש בו עדין, כי יתרו סבור היה כי ההכרה בלבד מספיקה שלא יתדרדר שוב לעולם הרשע ואין הוא זקוק לשום זיקה ממשית של 'ועשה טוב', אלא ההכרה בלבד מספיקה.

אבל לאחר מלחמת עמלק שרפו ידיהם מן התורה, נוכח לדעת כי אף האדם הנמצא בדרגה גבוהה מאד, יכול ליפול הימנה לתהום, כי הרי אין לך הכרה ברורה יותר מאשר קריעת ים סוף, ש'ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי' ובכל זאת רפו ידיהם. מכאן למד יתרו שיש צורך באיזה פעולה נמרצת כדי להאחז בטוב ועליו להתגייר כדי לחבר את הארת התורה עם הארת השכל ואז יש תקווה שישאר בדרגתו הגבוהה.

'מה שמועה שמע ובא? קריעת ים סוף ומלחמת עמלק'. יתרו בא רק אחרי ששמע על מלחמת עמלק ולא לאחר ששמע ממכות מצרים; כי שונה היתה יציאת מצרים ממלחמת עמלק. כי בצאת ישראל ממצרים נמצאו בדרגה גבוהה, כמו"ש; "נחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים" ('שמות' יג יח) אחד מחמשה. כי החוטאים מתו בשלשת ימי אפילה. וזה שפרעה הקריב את ישראל לאביהם שבשמים, היתה זו מעלה יתירה שזכו לה ישראל, עמדו בנסיון וצעקו אל ה'. נמצא שהמלחמה עם פרעה, לא באה מחמת חטאים של ישראל, אלא כדי להעלותם במעלות התשובה השלמה.

לא כן מלחמת עמלק שבה נאמר; "וַיִּלָּקְחָם עִם יִשְׂרָאֵל בְּרַפְיָדָם" ('שמות' יז ח). ואמרו חז"ל; 'שרפו ידיהם מן התורה ומן המצוות'. אף שה' שמר עליהם, בכל זאת התרשלו בהכרת ההשגחה ושאלו; "הַגִּישׁ ה' בְּקַרְבָּנִי"? ('שמות' יז ז). משום כך בא עליהם עמלק. הרי שעמלק בא לא מחמת התעלות שלהם, אלא מחמת חטאם. ויתכן שעמלק בא עליהם מדה כנגד מדה, כי אם ישראל לא הרגישו את השגחת ה', בא עליהם עמלק שגם הוא אינו מרגיש. כאשר; "שָׁמְעוּ עַמִּים רַבִּימוֹן" ('שמות' טו יד) עמלק לא הרגיש כלום ובא להלחם עם ישראל, נמצא שמלחמת עמלק באה כעונש על אי הרגשת מציאות ה'.

והנה ידוע; כי יתרו נטה מן הרע אל הטוב בכחות עצמו, כמו שאחז"ל;

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה המלך דברים הטעונים גניזה

אז"ל (שמו"ר כז); 'הה"ד'; "שָׁמְעוּ וְתָקוּ נַפְשְׁכֶם" ('ישעיה' נה ג), היאך חביבים ישראל שהוא מפתח אותן? אמר להם; אם יפול אדם מראש הגג כל גופו לוקה והרופא נכנס אצלו ונותן לו רטיה בראשו, בידיו, ברגליו ובכל אבריו, נמצא כולו רטיות. אני, איני כן! אלא רמ"ח אברים באדם הזה והאוזן אחד מהם וכל הגוף מלוכלך בעבירות - והאוזן שומעת - וכל הגוף מקבל חיים; "שָׁמְעוּ וְתָקוּ נַפְשְׁכֶם". וכן אתה מוצא ביתרו; שעל ידי שמיעה זכה לחיים! ששמע ונתגייר, שנאמר; "וַיִּשְׁמַע יְתָרוֹ... אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ" עכ"ל.

ונראה לכאורה; שמה שהמשילו חז"ל את השמיעה לרטיה המרפאת כל הפצעים, הוא רק לפי המצב שאנו נמצאים בו, שאנו מלאי פצעים "מִכַּף רִגְלְךָ עַד רֹאשׁ אֵינָּךְ בּוֹ מָתָם" (ישעיה א) ודאי שבמצב זה השמיעה היא הרפואה. אבל באמת נראה; שגם כשהאדם הוא ישר כמו שעשאו אלקים והוא בריא ושלם ואינו נזקק לרפואות, גם אז, רק השמיעה היא המעמידה את האדם במעלתו שלא יסור ממנה.

ועל יסוד דבריהם ז"ל בסגולת השמיעה, ביאר הר"י ב'שערי תשובה' (שער ב י ג) וז"ל; 'בעת אשר יהגה האדם בתורת ה' ויבין בנועם המוסרים ויראה האזהרות והעונשים, יחזק לדבריהם. ויכין לבו להטיב דרכיו ומעלליו. ויתרצה אל ה'. וכאשר ישמע מוסר החכמים והמוכיחים; יקשיב וישמע ויכנע ויחזור בתשובה ויקבל בלבו כל דברי התוכחות ושלא לגרוע דבר מדבריהם. ויקיים עליו להיות עושה כל אשר יורהו תופשי התורה, מן היום ההוא ומעלה' ע"כ.

אמנם איזו היא השמיעה הראויה לשמה? על כך נעמוד כשנבחין בין שמיעת יתרו, לשמיעת אוה"ע, שבשניהם נאמרה שמיעה; "וַיִּשְׁמַע יְתָרוֹ" "שָׁמְעוּ עַמִּים" ('שמות' טו יד) ויתרו הוא שזכה על ידי שמיעתו כמובא ב'שמו"ר' כז ג); "וַיִּשְׁמַע יְתָרוֹ" ראה כמה טובות וברכות באו ליתרו משעה שנתחתן עם משה... וכן אתה מוצא; בשעה שבא בלעם לקלל את ישראל, לא דיין שלא קללן, אלא ברכן... אבל ליתרו מהו אומר (שם)? "אֵיִתְּנָה מוֹשֶׁה וְנִשְׁמַע קוֹנֵה" ('במדבר' כד כא). אמר לו (בלעם); "קִינִי, עַמְּנוּ הֵייתָ בַעֲצָה [שִׁיעַץ פִּרְעֵה עַל יִשְׂרָאֵל; "הִנֵּה נִתְּחַמְּתָה" ('שמות' א)], מִי הוֹשִׁיבְךָ אֲצֵל אֵיִתְּנִי עוֹלָם?" משל לצפור שברחה מן הצייד ונפלה לתוך ידו של אנדרואנטיא (איקונין של מלך), כיון שראה אותה הצייד התחיל מקלסה

ואמר לה; "כמה נאה בריחה שברחת!" כך היה בלעם משבח את יתרו ואמר לו; "אֵיִתְּנָה מוֹשֶׁה" ע"כ

ואנו למדים מדבריהם ז"ל; שיתרו זכה לשתי השמיעות שכתב רבינו יונה ז"ל. האחת; השמיעה של תוכחה, כי שמע מה תהיה אחריתו של עמלק והוכיח את עצמו בה ועל ידה תהה על מעשיו הראשונים וחזר מהם וזכה לתשובה כזו שהיא מגעת עד כסא הכבוד. וחז"ל משלו את תשובתו לצפור הזה שבורח מן הצייד והלך וישב לו על איקונין של מלך, שהצייד ירא לנגוע בו, שמא יגע באיקונין של מלך. כך יתרו איתן מושבו וישב לו על איקונין של מלך, הקב"ה כביכול ושוב לא היה ירא מהצייד כלומר היצה"ר.

וכל זה בא לו משמיעת התוכחה שבאה על עמלק. כי משראה שאיבד הקב"ה את עמלק מן העוה"ז ומן העולם הבא, היה תוהה על מעשיו ועשה תשובה. ולא עוד; אלא שכ"כ הגיע במעלת קבלת התוכחה, עד שזכה להוכיח את נבון העולם הוא משה רבנו והסכימה דעתו לדעת המקום ב"ה; "וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה לְקוֹל הַחֲנוּךְ וַיַּעַשׂ כַּל אֲשֶׁר אָמַר" ('שמות' יח כד). ואף דבר אחד מדבריו לא שב ריקם ויתר פרשה בתורה שהיא פרשת הסנהדרין והמשפט בישראל.

עוד לשמיעה אחרת; וזה אנו למדים מההבדל בין שמיעתו לשמיעת אוה"ע, שנאמר בהם; "שָׁמְעוּ עַמִּים יְרֵחוֹ" שאל יעלה על דעתך שמיעת העמים היתה שמיעת הרגזה בלבד, לא כן הדבר. וכך שנינו במכילתא; "מִי כְמֹכָה בְּאֵלֶם ה'" ('שמות' טו ט), כיון שראו ישראל שאבד פרעה וחילו בים סוף ובטלה מלכות מצרים ונעשו שפטים בע"ז, פתחו פיהם ואמרו כולם; "מִי כְמֹכָה בְּאֵלֶם ה'". ולא ישראל בלבד אמרו שירה, אלא אף האומות כששמעו שאבד פרעה ומצרים בים ובטלה מלכותם ונעשו שפטים בע"ז שלהן, כפרו כולן בע"ז שלהן ופתחו פיהם והודו למרום ואמרו; "מִי כְמֹכָה בְּאֵלֶם ה'" עכ"ל.

הרי שגם שמיעת האומות היתה שמיעה שהביאה לידי הודאה, אלא שהודאתם היתה הודאת שעה, כי לא היתה אלא מתוך הכרח המאורעות שראו ושמעו וכולם אחזתם חיל ורעדה, כדוגמת ההודאה שהודה פרעה מתוך רשעו; "ה' הַצַּדִּיק וְאֲנִי נְעַמֵי הַרְשָׁעִים" ('שמות' ט). שאחרי הודאתו אמר לו משה; "נִאֲתָה וְנַצְבְּנִיָּה נְדַעְתִּי כִּי טָכַם תִּיקְוֹנוֹן מִפְּנֵי ה' אֱלֹהִים" ('שמות' ט) ולכן הביאה אותם שמיעתם רק לידי הודאת שעה בלבד.

אבל שמיעת ישראל והודאתם, היתה הודאת עולם וכאשר באמת דקדקו חז"ל בלשונם; כִּי בְּאוֹמוֹת נֹאמַר; והודו למרום רק הודאה. והודאה אפשר שתהיה רק

לשעה, אבל בישראל שנו; ואמרו שירה והשירה נצחית. וכמ"ש; "אֲזַן יְשִׁיר" ('שמות' טו) שר לא נאמר, אלא; "יְשִׁיר". יש שמיעה שאף שהיא מביאה להכרה והודאה, מ"מ לא באה אל קרבנה ונשארו ברשעתם ולא עלה בידם אלא רגזונתם בלבד. וכמ"ש; "שָׁמְעוּ עַמִּים יְרֵחוֹ" בפרעה ששמיעתו לא הביאתו לידי יראה המביאה לידי מעשה, אלא רק לידי חיל ורעדה זמנית. וכשזו עוברת, הם חוזרים לרשעתם כבתחילה. מה שאין כן ביתרו, שנבנה ע"י שמיעתו בנין עדי עד. וכן ישראל שראיתם ושמיעתם הביאו אותם לידי יראה וזכו על ידה לשירת נצח.

השמיעה הראויה; היא שמיעה, שהיא קבלה. וכמו שתרגם אונקלוס; "וַיִּשְׁמַעוּ אֶת־יְ"וָה" 'יקבילו מניה אחוהי' ('בראשית' לו) שמיעה = קבלה! והיינו; שהשמיעה עצמה, היא קבלה! שהדבר נכנס אל מחו ולבו ונבלע ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו ונעשה לעצם מעצמותו וחלק ממהותו והוא נעשה מוכרח להתנהג על פי זה ולא באופן אחר כלל. ולפיכך כתב הר"י ז"ל; שמיעה כזו, היא כמו עשיה ממש ועל ידה זוכה שיהיה מעשיו מרובין מחכמתו.

אכן כל ירידת הדורות היא בנשמע. וכל ירידה בנשמע גורמת לירידה בנעשה. כי כמו שאוזן השומעת היא חיים לאדם, כן האוזן הבלתי שומעת היא סכנה חלילה, כי בזה מאבד האדם את ערכו וקיומו לגמרי, 'דחרשו, ונתן לו דמי כולו' ('בבא קמא' פה:), אם באוזן הטבעית כן, באוזן הרוחנית על אחת כמה וכמה.

יש כמה ליקויים בשמיעה; יש שאינו שומע את הדברים כפי שהם צריכים להשמע, כפי שנתפרשו על ידי חז"ל. כי כמו שאי אפשר לפסוק דין ב'אבות נזיקין' אלא רק על ידי עיון עמוק במסכת 'בבא קמא' ואחר ידיעת והבנת דרכי העיון והלימוד שהדריכו אותנו הראשונים וגדולי האחרונים ז"ל ובאסוקי שמעתתא אליבא דהילכתא של גדולי הפוסקים עם ההכרעה של האחרונים ז"ל. כן אי אפשר לעמוד ולהכיר את אבות המעשים של בין אדם למקום ובין אדם לחברו ומכש"כ ב'חובות הלבבות'. ודרכי ההליכה בדרכי ה', שאין הלימוד המכוון בזה אלא אחרי ידיעת דרכי הלמוד על ידי שמיעה מפי רב גדול ומומחה שקיבל רב מפי רב.

וכבר כתב הרע"ב ז"ל במשנה הראשונה; שלכן הקדים התנא דוקא למסכת זו את המשנה; 'משה קבל תורה מסיני' וכל סדר הקבלה וזה לשונו; 'אומר אני; לפי שמסכת זו אינה מיוסדת על פי מצוה ממצוות התורה כשאר מסכתות שבמשנה, אלא כולה מוסרים ומדות. וחכמי העולם גם כן חברו ספרים

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

מתענוגם ולטעום מטעמים נפקחו עינינו לפי ערכנו הדל ויש לנו האפשרות להביט נפלאות בתורה הכתובה והמסורה ולמצוא בה קושט אמרי אמת למען נדע את הדרך נלך בה ואת המעשה אשר נעשה. וגם קבלנו מרבתינו את דרך הלימוד המיוחד המחיה לבבות בטל של תחיה, חובה עלינו לשמור על ירושה גדולה זו שלא לאבדה חלילה ושלא תחזור להיות גם היא רק כמצות אנשים מלומדה, אלא שבכל יום תהיה בעינינו כחדשה ושנבנה על ידה ל"ראשית חקמה יראת ה'" ולתכלית חכמה תשובה ומעשים טובים. ('דליות יחזקאל'). ■

שוב היסודות הרוחניים שעליהם נשענים התורה ועם ה'. ולא אך בעמוד אורו האיר את עיני בית ישראל, אלא שעוד העמיד תלמידים גדולים שקבלו את תורתו ודרכיו והם בנו על היסודות שיסד בנינים מפוארים ובתים גדולים שמגדלים בהם תורה ויראה טהורה, שנקבע בהם לימוד המוסר ולומדים בהם את התורה ואת דבריהם ז"ל ע"פ דרכו המאירה שקיבלו ממנו. והם שעשו שלא תשתכח תורה מישאל ושתהיה תורת חיים בלבבות חיים, שרק על ידי זה חי חי יקרא. ואנחנו שזכינו לחסות בצלם, להתענג

בדרכי המוסר כיצד יתנהג האדם עם חברו, לפיכך; התחיל התנא במסכתא זו; 'משה קבל תורה מסיני', לומר לך; שהמדות והמוסרים שבזו המסכתא לא בדו אותם חכמי המשנה מלבם, אלא אף אלו נאמרו בסיני' עכ"ל. הראשון שגילה האור שבאגדה וסלל הדרך לכל מבקשי ה', היה המורה לצדקה, גאון ישראל וצדיק יסוד עולם הוא מרן הגרי"ס זצוק"ל שהאיר את העולם באור תורתו ויראתו הטהורה ונתן נפשו להחזיר את העטרה ליושנה. והאדם הגדול בענקים בחכמה ויראה, עשה לו כנפים כנשר לעוף ממקום למקום מקצוי ארץ, להעמיד

המטמון שבכמוט

מאת הרה"ג צביון שליט"א

בזכות ששברתי את הפמוט הרווחת הרבה כסף. אמר לו המוכר: "מה זה ענייך? אתה הזקת אותי, תשלם! ומה זה נוגע לך שע"י זה הרווחתי כסף?" מי צודק?

טבעת זהב שהוחבאה בתוך הפמוט שלא היו מגלים אותה לולא שבירת הפמוט. בעל החנות פנה לראובן ואמר לו: "תשלם על הפמוט שנשבר!" אמר לו ראובן: "הרי

ראובן נכנס לחנות למכר כלים יד שניה. בעודו בוחן פמוט ישן, לפתע נפל מידי הפמוט ונשבר. בעל החנות אסף את השברים ולתדהמתו התגלתה בין השברים

יראת ה'

דרכי אם יהיה לך יראה, ממילא תקיים הכל. וזהו ביאור הכתוב: 'ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו' ('שמות' כ טז), דע"י היראה ינצל מן היצה"ר ולא יחטאו כלל. וזהו מה שאמר הכתוב: "בְּחֶסֶד נֶאֱמַת יִכְפַּר עוֹן וּבְיִרְאַת ה' סוּר מִכָּרַע" ('משלי' טז ו). ואיתא ב'מסכת ברכות': ד"בְּחֶסֶד נֶאֱמַת היינו; תורה וגמילות חסדים. וכונת הפסוק; דהבעל תשובה צריך לשני דברים; אחד; לתקן מה שעבר עליו מן החטאים, שימחול לו. שנית; להיות נזהר לבל יחטא עוד להבא. וזהו שאמר: "בְּחֶסֶד נֶאֱמַת יִכְפַּר עוֹן". דלתקן מה שעבר עליו מהחטאים, צריך; "חֶסֶד נֶאֱמַת", דהוא; תורה וגמילות חסדים. ולהיות בטוח שלא יחטא להבא, איכא עצה; "ובְּיִרְאַת ה' סוּר מִכָּרַע" שאם יהיה ירא, לא יחטא. (וכן הוא בפירושו הגר"א על 'משלי', שם). ('בית הלוי') ■

אותה תאוה! שהפחד שנפחד מהנפילה, העביר ממנו את כל רצונו. דכן יסד הבורא יתברך בטבע של הברואים, דגם מעט פחד שיעלה על לב האדם, מעביר ממנו כל כחות התאוה והחמדה. וא"כ; אחרי שהזהירה התורה בלאו; "לא תחמד!" ואסרה לחמוד! אם היה לאדם יראה מן האיסור, אפי' יראה קטנה כיראת הנפילה, ג"כ שוב לא יחמוד כלל. ובזה יבואר טעות האדם, מה דסובר דיש לו תירוץ על המעשים רעים שלו, כי בא לו ע"י תגבורת היצה"ר. ואין זה תירוץ, דבמעט יראת ה' אם היה מעלה על ליבו, לא היה היצר יכול לו כלל. דהיצה"ר אינו חזק כלל, דבמעט יראה, נתבטל כל הכח שלו. ועיקר שליטתו הוא רק במה שמשכח מקודם היראה מלב האדם. וזהו שאמר הכתוב: "מִה ה' אֱלֹהֶיךָ שֶׁאֵל מֵעַכְשָׁי כִּי אִם לִירְאָה... לְלַקֵּת בְּכָל-דְּרָכָיו..." ('דברים' י ב)

"לא תחמד" ('שמות' כ יג) הנה רבים תמהו היאך שייך אזהרה על זה? ומה יעשה האדם אם הלב חומד? וכבר הסביר 'האבן עזרא' שהכתוב מזהיר שכ"כ יהיה של חברו, רחוק אצלו בלא שום אופן וס"ד, עד שממילא לא יחמדנה. וכמו שלא יחמוד הכפרי את בת המלך, דלעולם לא יחמוד הלב רק דבר שסובר שיכול להיות במציאות אופן שישגיגו. והוא הסבר יפה גם נעים. אמנם בלאו הכי ניהא; דהנה כל אדם יכול לשער בעצמו וברור הוא, דאם יתאוה האדם לאיזה דבר תאוה היותר גדול אצלו, כל אחד לפי טבעו ויהיה גם קרוב להשיג תאוהו וילך אחריו ויצרו בוער בו כאש בדרך הילוכו על גב הנהר הקפוא מקרח והנה בדרך ריצתו למלא תאוהו החליקה רגלו על הכפור וכמעט נפל, הרי באותו רגע שהחליקה רגלו ונטה ליפול, הרי מיד תבטל ממנו כל

וַיֵּרֶד מֹשֶׁה מִן הַהָר אֶל הָעָם

מלמד; שלא היה משה פונה לעסקיו..

הראשונה במשנה היא; מ' מאימתי קורין את שמע בערבית' (ברכות). האות הראשונה בתלמוד בבלי היא; ת' 'תנא היכא קאי' (ברכות). שלש התחלות הנ"ל מצטרפות אפוא למילה; 'אמת'. ועל כך רומז הכתוב בתהלים; 'ראש דְּבָרָךְ אֱמֶת'.

"לא תעשון אתי אלקי כסף ואלקי זהב" (כ כ)

'רבי עקיבא אומר: "לא תעשון אתי" שלא תנהגו בי כדרך שאחרים נוהגין באלהיהן, שכשהטובה באה עליהן הן מכבדין את אלהיהן, שנאמר; "על פן יזבח לְחֶמְדוֹ". וכשפורענות באה עליהן הן מקללין את אלהיהן, שנאמר; "וְהִקְיָה כִּי יִרְעֵב וְהִתְקַצַּף וְקָלַל בְּמַלְפוֹ וּבְאֵלֵהֶיּוֹ". אבל אתם אם הבאתי עליכם את הטובה תנו הודאה. ואם אביא עליכם יסורין תנו הודאה. וכן דוד אמר; "פֹּסֵס יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא וּבִשְׁם ה' אֶקְרָא" ... "צָרָה וַיִּגְדַּל אֲמָצָא וּבִשְׁם ה' אֶקְרָא". וכן איוב אמר; "ה' נָתַן וְה' לָקַח יְהִי שֵׁם ה' מְבֹרָךְ" על מדת הטוב ועל מדת הפורענות". (ילקוט שמעוני 'שמות' כ רמז שב)

הגאון רבי שמואל מסלנט ישב על כסא הרבנות בירושלים בין החומות קרוב לשבעים שנה (החל בשנת 1841). בצד חכמתו ובקיאותו בתורה ובהוויות העולם, התפרסם רבי שמואל ברבים בפשטות הליכותיו עם הבריות ובאורח חייו הצנועים. אך יותר מכל, הרשים את המוני בני ירושלים בימים ההם בנכונותו התמידית להורות דין ולפסוק הלכה לכל דורש בכל עת ובכל שעה. פעם שאלו מקורביו של רבי שמואל את רבם הנערץ; "מדוע אין כבוד הרב קובע שעות מיוחדות ביום לקבלת קהל ולפסיקת שאלות בהלכה, כפי שנוהגים כמה וכמה רבנים אחרים?" השיב רבי שמואל בנימה אבהית לשואלים; "כל יהודי וביותר רב ומנהיג בישראל, צריך להשתדל בכל כחו ללכת בדרכי ה' ולדבוק במידותיו. והרי דרך ה' היא לענות לפונים אליו בכל עת ובכל שעה, משמע שלפני ה' יתברך אין שעות קבלה ומועדים נבחרים שבהם הוא משגיח על ברואיו ומספק

הא למדת; שאם "הנפֶּת עֲלֶיךָ ברזל, חיללת. שהמזבח נברא להאריך ימיו של אדם והברזל נברא כדי לקצר ימיו של אדם, אין זה בדין שיונה המקצר על המאריך". בענין זה מובא ב'שלחן ערוך' (או"ח סי' קפ): נוהגים לכסות הסכין בשעת ברכת המזון. והטעם לכך; שהברזל מקצר ימי האדם. ואינו דין שיהא מונח על השלחן, שדומה למזבח שמאריך ימי האדם. ועוד טעם; לפי שפעם אחת הגיע אחד לברכת 'בונה ירושלים' ונזכר בחרבן הבית ותקע סכין בבטנו (בגלל הצער על ביהמ"ק שחרב). לכן נהגו לסלק הסכין בשעת ברכה.

"וישב משה לשפֹּט את העם" (יח ג)

'בא וראה; כמה בין משה לשמואל? משה היה נכנס ובא אצל הקב"ה לשמוע הדבור. ואצל שמואל היה הקב"ה בא שנאמר; "וַיִּבֹא ה' וַיִּתְנַצֵּב" ('שמואל א' ג). למה כך? אמר הקב"ה; בדין ובצדקה אני בא עם האדם; משה היה יושב ומי שהיה לו דין, בא אצלו ונידון שנאמר; "וַיָּשֶׁב מֹשֶׁה לְשַׁפֵּט אֶת הָעָם" ('שמות' יח). אבל שמואל, היה תורה בכל מדינה ומדינה ושופט, כדי שלא יצטערו לבא אצלו, שנאמר; "וְהִלָּךְ מִדֵּי שָׁנָה בְּשָׁנָה" ('שמואל א' ז טז). אמר הקב"ה; "משה שהיה יושב במקום אחד לדון את ישראל, יבא אצלי לאוהל מועד לשמוע הדבור. אבל שמואל שהלך אצל ישראל בעיירות ודן אותם, אני הולך ומדבר עמו", לקיים מה שנאמר; "פָּלַס וּמֵאֲזַנִּי מְשַׁפֵּט לֵה" ('משלי' טז יז). (מ"ר שמות פ"ר טז ד)

"אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ" (כ ב)

על פתיחה זו של עשרת הדברות שנינו במדרש; 'זהו שנאמר; "ראש דְּבָרָךְ אֱמֶת"' (תהילים' קיט קס). מדרש תמוה זה, מוסבר על ידי חכמים אחרונים בדרך הבאה; האות הראשונה בעשרת הדברות היא; 'א' 'אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ'. האות

"נִעְתָּה אִם שְׁמוֹעַ תִּשְׁמְעוּ בְּקוֹלִי" ('שמות' י ט ה)

כתב רש"י: 'אם עתה תקבלו עליכם, יערב לכם מכאן ואילך. שכל ההתחלות קשות'.

יש כאן דרך הנהגת מוסר לכל אדם מישראל, כדי להתחיל בדרכי עבודת ה', יש לעשות מאמץ לשבור את המחסום, אחר כך העבודה הופכת לקלה יותר בבחינת; "וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם" מלמטה ואז; "וְהִיָּתֶם קְדוֹשִׁים" מלמעלה. (דברי מרדכי)

"בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם בַּיּוֹם הַזֶּה בָּאוּ מִדְבַר סִינַי" (יט א)

על לשון הכתוב מעיר רש"י: 'לא היה צריך לכתוב, אלא 'ביום ההוא'. מהו "ביום הנה"? שיהיו דברי תורה חדשים עליך, כאילו היום ניתנו'. הוסיף על כך, רבי ישראל ליפקין מסלנט (מייסד תנועת המוסר); כידוע, ניתנה התורה לישראל במקום שאינו מסוים, במדבר השומם. ובמועד שאינו מסוים, שהרי לא נתחוויר לנו עד היום הזה, אם בששה בסיון ניתנה התורה, או בשבעה בו? ביום הששי, או בשבת קדש? כל זה בא ללמדנו; שאין התורה הקדושה תלויה בגורמים של מקום ושל זמן. לעתים שומעים מפי הבריות דברי הצטדקות, שבמקום פלוני קשה להתנהג כראוי ולקיים את כל מצוות התורה. או שאומרים; כי בזמן הזה אין לנהוג כבימים שעברו, אלא יש להתאים עצמנו חלילה לרוח התקופה. נגד גישות אלו מדגישים חכמינו הקדמונים; 'שיהיו דברי תורה חדשים עליך, כאילו היום ניתנו'. כי האקטואליות של דברי התורה קיימת תמיד, בכל מקום ובכל זמן.

"פִּי תִרְבֶּה הַנִּפְתָּ עֲלֶיךָ וְתִסְלַלְתָּ" (כב כ)

מדייק כאן רש"י עפ"י המדרש:

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

"נירד משה מן הקר אל העם" (יט)

'מלמד שלא היה משה פונה לעסקיו, אלא; "מן הקר אל העם" (רש"י)

בעל 'תפארת שלמה' זצ"ל מרדומסק, בא פעם אחת בפרוס חג השבועות אל הרבי מקוזמיר זצ"ל ורצה להשאר אצלו עד לאחר החג. אמר לו הרבי מקוזמיר; רש"י אמר; 'שלא היה משה פונה לעסקיו, אלא; "מן הקר אל העם". קשה אפוא; וכי מה עסקים היו לו למשה רבנו? כלום סוחר עצים היה? או שמא נשא ונתן במסחרים אחרים? ברם הכונה היא; שבזמן שהיה משה צריך לפעול בעד ישראל, לקרבו לאביהם שבשמים, הסיח דעתו אפילו מעבודת הבורא שלו, אלא שקד בעיקר על העלאת ישראל למדרגה רמה". (נחמד מזהב)

"ניוצא משה את העם לקראת האלקים מן המצפה" (יט ז)

תפקידו של מנהיג ישראל, אמר בעל ה'חידושי הרי"ם' זצ"ל; הוא להוציא את ישראל מן הטומאה ולהביאם לתוך הקדושה. זהו שאמר הכתוב; אצל "איש על הצדה" "אשר יוציאם וְאֶשֶׁר יִצְאֵם" (במדבר' כז טז ז). והוא אשר עשה משה רבנו; "ניוצא משה את העם" ('שמות' יט ז) הוא הוציאם ממחנה החולין הפשוט והרימם "לקראת האלקים" (שם) (אדמו"ר רא"מ מגור זצ"ל) ■

להסתיר כזה, שיבוא עמלק וילחם בישראל, למד לקח מזה, כי מן ההכרח לקבל את התורה מפי רבו ולשקוד בלי הרף על עצמו, כדי שיוכל להתגבר על כחות הרע המסנוורים את העינים. (שיחות צדיקים)

"פי יהיה להם דבר בא אלי" (יח טז)

אם נאמר: "להם" הרי היה צריך להיות כתוב: 'באו אלי' ברם; "בא אלי" נסב על ה"דבר". ה"דבר" גופו, בא אלי. כלומר; דנתי את הדין רק מנקודת מבט של הדבר בלבד, מבלי להביא בחשבון את האנשים הנוגעים בסכסוך, או כל נגיעות צדדיות אחרות. מספרים על רבה של ביאליסטוק, הגאון בעל ה'מראות הצובאות' זצ"ל; שבשעת דין תורה לא היה מסתכל בבעלי הדין, כדי שלא ידע מי הם, אלא יושב היה בעינים עצומות ומקשיב לטענות שני הצדדים. חושש היה שמא היכרותו, או חשיבותו של אחד מבעלי הדין, תהא לה השפעה כלשהי על עצם דין התורה ועל חוסר הנגיעה שלו.

"וקדשתם היום ומחר" (יט י)

תשאר הקדושה גם למחר, כאשר ילכו מכאן. ולא דוקא בזמן ששומעים דברי תורה, או מוסר. (פרדס יוסף)

להם כל צרכי החיים. וכן היה מנהגו של משה רבנו לשפוט את העם; "מן הקר עד הקרב" (יח ג). תמנהי אפוא עליכם, שאתם באים להציע לי דרך חדשה וזרה של קביעת ימים נבחרים ושעות קבלה קצובות לפונים אלי".

"אם שמעו תשמעו בקלי ושמרתם את פריתי" ('שמות' יט ה)

משל; לאחד שנתן לו המלך מתנה, לבוש יקר ונכבד, אשר בעת היראותו למלך ילבש את הבגד היקר הלו. ובדאי מוטל על האדם להחזיקו בכבוד ובמקום מכובד שלא יפול עליו אבק ולא יתלכלך בדבר המאוס. וכמו כן; הוזהרו על המצוות לשמורם בטהרה שלא יפול עליהם האבק מיצה"ר ולא יתלכלכו בכתמים. וזהו שאמר להם; "ושמרתם את פריתי", שיהיה הברית משומר אצלכם בקדושתו וטהרתו נקי מכל סיג ופסולת בלא תערובות שום פגם מנדוד איסור. (בית הלוי)

"וישמע יתרו" (יח א)

'מה שמועה שמע ובא? קריעת ים סוף ומלחמת עמלק' (רש"י)

קשה אפוא; לשם מה צריך היה לבוא? והלא יכול היה להשאר מאמין בביתו? אלא, משמע כי אחרי התגלות נבואה כזו שהיתה בקריעת ים סוף, עוד היה מקום

מבט כולל

"וישמע יתרו.. את כל אשר עשה אלקים.."

שמועה שמע ובא? והרי כולם שמעו ולא באו? אלא, יתרו שמע; "את כל אשר עשה".. השכיל לראות את הכל יחד, את התמונה הכוללת. התורה נצחית היא ולקחיה נצחיים. גם בימינו שאנו חווים כל אחד בפרט, אבל גם הכלל כולו העובר טלטלה ומאורעות בלתי מובנים, המתרחשים כבזק ואיש אינו יודע לאן הם מובילים ומה מטרם. נוצר רושם, כי גם קברניטי המדינות, מובלים כאן בידי כח עליון המנווט את המאורעות, שיתבהרו רק בהשלמת התמונה, עם בוא הגאולה הקרובה! ('מעין השבוע') ■

שזה לא היה נורא, ככלות הכל, החיטה והשעורה לא לקו. אבל יחכה למכת הארבה ויווכח לדעת שהברד לא כילה את החיטה והשעורה כדי להשאיר משהו לארבה. במכת הדבר לא מתו בעלי החיים שבבית, אבל זה היה כדי להותיר די סוסים כדי לרדוף אחרי בני ולטבוע בים סוף. כלומר; אין להתבונן במכה זו, או אחרת, אלא במכלול, בתמונה המושלמת ואז הכל מתבהר, הכל מצטרף לשלמות מופלאה; "בַּעֲבוּר תִּדַע פִּי אֵין כְּמִנֵּי כָּל הָאֲרָצִים" ('שמות' ט יד). וכך אמר ה'בן איש חי' זצ"ל: "וישמע יתרו" 'מה

האם התבוננתם פעם בציר בעבודתו? עצה טובה שלא לעשות כן, כי זו שעה של תסכול ותהיה. מצד המתבונן; התפעלות מהמיומנות והבטחון המופגן של הציר; הנה הוא מערבב צבעים, מחליף מכחולים, מתווה קו דק, מנקד נקודה. אבל קו לקו אינו מצטרף, אינו מובן וזה לא יובן, עד להשלמת התמונה. אז יקבלו משמעות כל הקווים והנקודות, הצבעים והצללים יתמזגו לכלל שלמות אחת, הרמוניה ויופי. זה נכון כשלעצמו וזה גם משל. כך כותב רבנו ה'בן איש חי' זצ"ל: מי שמתבונן במכת ברד למשל, יאמר;

שו"ת חברותא

מתי מותר להשתמש בכהן?

ומשמע מדבריו דפשיטא ליה שכהן מותר להשתמש בכהן.

וכן ראיתי עוד לה'ישועות יעקב' (ס"ס קכח) שכתב; נראה לי דכהן יכול לשרת לחברו כהן, דמצות "נְקַדְשֵׁתוּ" ("ויקרא' כא) לישראל נאמרה.

אולם כיון שמדברי ה"ר פטר והסמ"ג מוכח להדיא; שאסור לכהן להשתמש בכהן אחר, נראה שכן עיקר.

וכן העלה הגאון 'כתב סופר'; (חאו"ח סי' טו) לאסור לכהן להשתמש בכהן אחר.

אך נראה; שאף לדברי מרן החיד"א דלא מהני מחילה, לא אמר כן אלא באופן שהדבר גובל עם בזיון של הכהן. לפי שכתב; דוקא בענין דבר שהוא לכבודו. קאמר מהר"ם דמצי מחיל ליקרא דאורייתא דייליה וה"נ כהונה שלו היא. כמ"ש מהר"ם שם. אבל להשתמש בו דרך בזיון, לא מצי מחיל, דהא חכם נמי לא מצי מחיל על בזיונו.

וחזי לאצטרופי מ"ש הרב 'יפה מראה' (פ"ח דברכות); שבוזה"ז, שאין לנו כהנים מיוחדים, מותר להשתמש בהם, אע"פ שלענין איסורי כהונה אין להקל כלל.

ובשו"ת הריב"ש (סי' צד) כתב; כהנים שבדורנו שאין להם כתב היחס, רק מפני חזקתם, נהגו היום לקרות ראשון בתורה. והביאו מהרשד"ם; שכהני דורנו אינם כהנים ודאי. ומה שעולים לס"ת ראשון, אינו אלא מנהג בעלמא, שהרי אין להם כתב היחס.

ומיהו; כל זה במוחל על כבודו, אבל במוחל על בזיונו, כגון שבא ליצוק מים על ידיו, נכון להחמיר אפ"ל בכהן עם הארץ. ■

ומיהו בירושלמי גרסינן; 'מנין שהשתמש בכהונה מעל? אמר שמואל; "אתם קדש לה' והכלים קדש לה'. מה כלים המשתמש בהם מעל, אף המשתמש בכהנים מעל".

והמשנה למלך שם הביא מהסמ"ג (מ"ע פג) שלא אסרו להשתמש בכהן, אלא בחנם, אבל בשכר שרי. והוסף שמתשובת הריב"ש (סי' צד) יש ללמוד; דבכהן עם הארץ מותר להשתמש. ומשמע דמחילה לא מהני.

והרמב"ם ב'ספר המצוות' (מע' לב) כתב; ציונו, לכבוד זרע אהרן, לפארם ולנשואם. ושנשים מדרגתם מדרגה ראשונה. ואפילו ימאנו לא נשמע להם. והוא אומרו "נְקַדְשֵׁתוּ" ("ויקרא' כא). ולשון ספרי; "נְקַדְשֵׁתוּ" - "בעל כרחו". לומר; כי זהו ציונו שנצטוונו בו ואינו בבחירת הכהן. עד כאן לשון הרמב"ם. ולכאורה משמע; שאין הכהן יכול למחול על כבודו, גם לענין שירות.

אולם בתשו' 'מהר"ם שיק' (חאו"ח סי' ס) ובחבורו על תרי"ג מצוות (מצוה ע"ר) הסביר; דמירי בזמן ביהמ"ק, אבל בזה"ז רשאי למחול.

ומרן החיד"א ב'שיורי ברכה' (סי' קכח) כתב; ולענין דינא נראה לי; שאם אינו ת"ח, לא ישתמש בכהן, אפילו שהוא ע"ה ומוחל, אא"כ הוא בא בשכרו לאגורת כסף, או הנאה אחרת, שאז מותר להשתמש בו. עכ"ל.

וראיתי בס' 'יד אהרן' (ס"ס קכח) שהביא מ"ש המג"א; להביא ראיה שיכול למחול מ'פרק הזרוע' ('חולין' קלג); שרבא היה לו משרת כהן. ודחה, שאין זו ראיה, משום דרבא נמי כהן היה וכפרש"י שם. ע"ש.

שאלה: כהן שמרצונו הטוב משמש לפני קהל לומדים, בהגשת פירות ומגדנות וכדומה, האם מותר לקבל מידו? והאם יש הפרש בזה, לבין אם מקבל שכר על כך, או לא?

תשובה: [מתוך שו"ת 'ביע אומר' חלק ו - או"ח סימן כב]

מצינו בירושלמי (פח ד'ברכות' ה"ה), אמר שמואל; 'המשתמש בכהונה מעל'.

וכן פסק הרמ"א בהגה (ס"ס קכח); אסור להשתמש בכהן אפילו בזה"ז, דהוי כמועל בהקדש, אם לא מחל על כבודו.

ובאמת מי לנו גדול ממשא? והוא כהן לקל עליון. וכמ"ש ב'זבחים' (קא); 'משה רבנו כהן גדול וחולק בקדשי שמים היה, שנאמר; "מֵאֵיל הַפְּלִאִים לְמִשְׁה הָנָה לְמִנְה" ("ויקרא' ח ט). ע"ש.

וכ"ה ב'שמות רבה' (פר' לז סי' א) ובזה"ק 'תרומה' (דקמ"ח סע"א) וע"ע 'ויקרא רבה' (פרשה יא סי' ו); 'כל מ' שנה שהיו ישראל במדבר, לא נמנע משה מלשמש בכהונה גדולה. הדא הוא דכתיב; "מִשֶׁה נֶאֱרָן פְּכֻתָיו" ('תהילים' צט ו). ועם כל זה אמרו חז"ל והובא בפרש"י (ר"פ 'תרו'); "נִבְא אֶרְן נְכַל זַקְנֵי יִשְׂרָאֵל לְאֶקֶל לְחֵם" ('שמות' יח יב) ומשה היכן הלך? והלא הוא שיצא לקראת חותנו. אלא, שהיה עומד ומשמש לפניהם'.

ובהכרח צריך לומר; שהיה משה רבנו מוחל על כהונתו.

אכן בהגהות מימוניות (פ"ג מה' עבדים ה"ח) על דברי הרמב"ם, שכהן עבד עברי אינו נרצע מפני שנעשה בעל מום, כתב; מכאן ראיה, דאף שירות כהן מותר.

הגאון הרב עזרא מחפוד
מקיים יום תפילה לישועות
בערב ר"ח אדר א'
ניתן לצרף שמות לברכות וישועות
תרומות ותקבלנה בברכה
להחזקת כולל האברכים
המתפללים ולומדים להצלחת התורמים
054-4404746

דרושים/ות
טלפנים/ות
לעבודה
בטלמרקטינג
קורות חיים
לשלוח לפקס:
03-6740578

לאחיקם רמות מנכ"ל כינר - לא יסולח לו ולא יכופר

איפה בעלי המלון המבקשים לעשות כל הון? האם עשרים שנה זה בא ביום להשליך מאות אורחים בוביום שמיים עידו וארץ תרתח בשביל בצע כסף ואגו מנופח מילה של גבר שלא נכנע תגרום לו ורק לו לנזק רע	עשרים שנה של השקעה חמישים מליון בהערכה עבור מלון ובית הארחה השקיע ארגון 'שופר' בהרוחה עד שהגיע מנכ"ל חדש שלא העריך את הנידרש פיטר ותיקים ושילחם לביתם ואת המשקיעים השאיר בביתם
---	--

פזמון: לאחיקם רמות מנכ"ל 'כינר' לא יסולח לו ולא יכופר 2x

חכמי חלם

ההר של חכמי חלם בכל דור

אני מספר לכם את המעשה הזה? אתמול פגשתי ביהודי "פיקח" שאינו מקפיד על קלה כבחמורה ואף מזלזל בשמירת כמה מצוות. הוכחתי אותו "**הוכח תוכיח את צמיתך**" (ויקרא' יט ז). כהתנצלות הוא חזר באוזני על כמה תירוצים; "תירוצים של פעם" (תירוצים ששמעתי מאנשים בילדותי) בימי קום המדינה. "היום זה לא מה שהיה, אי אפשר להקפיד על מה שהקפידו פעם, עזבנו את העבר" ועוד כהנה נוסחאות שונות.

המשכתי להוכיח ולפתע הוא הזכיר את הר סיני; "פתחנו דף חדש" אמר; "נהיה לנו נח יותר! עזבתי מעט את החומרות של הצניעות והוקל לי ולאשתי. נשאר מאחור כמה דברים של ההורים, השתחררנו, התרחקנו קצת מהר סיני לא נורא". נזכרתי מיד בסיפור עם חכמי חלם, הייתי במרירות: "אי, אי, אי, וי, וי, וי" התרחקנו מהר סיני וממתן תורה, וי, מה אתה חושב שאם השלת את הבגדים של היהודים, אם הורדת את יופי הצניעות מחלצין, הרווחת? אם בני ביתך, לא מתנהגים לפי ערכי היהדות ומזלזלים במצוות, אכן הצלחתם להתרחק מהר סיני? האם עלה בידכם לדחוק את הר סיני למקום אחר? אתה טועה טעות חמורה. ההר נותר במקומו אלא שאתם נשארתם ערומים"! ■

עם שחר בתאריך המיועד, האיזור היה מלא בכל תושבי העיר, אנשים וטף צעירים וזקנים יחדיו, החלו לדחוף את ההר, הידים הורמו והרגלים נשענו על צידי ההר ודחפו כלם בכל עוז. חלפו עשרה רגעים והזיעה ניגרה מעל פניהם עד שנאלצו להוריד מעליהם וכך במרץ ובהתלהבות דחפו עוד כרבע שעה והחום הלוחט אילץ אותם לפשוט גם את חולצותיהם ונותרו ערומים עד למותניהם והם דוחפים ודוחקים בהר הגבוה, נפלא! בעוד אלה עסוקים במלאכתם, חלפה במקום כנופית גנבים שנוכחו לדעת במאי עסקינן (במה מדובר), מיהרו והביאו עגלות עם שקים והעמיסו את בגדי החלמאים שטופי הזיעה. הגנבים הזדרזו לסיים את מלאכתם ולהמלט מהמקום. לאחר כשעה, אחד מחכמי העיר הפנה את ראשו לאחור והשתומם לראות שהבגדים נעלמו. "אין בגדים!" צעק. הפנו שאר "החכמים" את ראשיהם ופסקו ממלאכת הדחיפה "אין בגדים! מה קורה?" אז, נשמעה קריאה מפי ראש ה"חכמים": "תתעודדו! משמע שהצלחנו, כי התרחקנו כל כך מהעיר בדחיפת ההר, עד שאין אפשרות לראות את הבגדים". תושבי העיר מחאו כף אל כף והתחילו לשיר ולשמוח, שתו לחיים וחילקו מגדנות. למה

מהרה"ג שבתי יודלביץ זצ"ל
פעם החליטו אזרחי חלם, לסדר בית קברות חדש. העיר הלכה וגדלה וריבוי האוכלוסין אילץ אותם להקצות שטח לבית עלמין חדש בפאתי העיר. חיפשו ולא מצאו מקום ראוי לקבורת מתים. כינסו את זקני העיר וחכמיה, ישבו על המדוכה שבעה ימים ושבעה לילות עד שבסופו של דבר נתקבלה ההחלטה; להרחיק את ההר העומד בצד הדרומי של העיר. השטח הפנוי יוקצה לבית קברות גדול שיספיק לשנים רבות.

איך מרחיקים הר גדול כזה? התכנסו שוב לשבעה ימים ושבעה לילות, עד שראש החכמים הכריע; "נקום כולנו, כל אנשי העיר, כאיש אחד בלב אחד ובכחות משותפים, נדחוף את ההר בידינו וברגלינו ומובטחני כי הכח המשותף ישא פרי ונצליח לדחוק את רגלי ההר מרחק ניכר, עד שיהא שטח נכבד פנוי".

הדברים "הנבונים" שיצאו מפיו התקבלו על ידי מועצת טובי העיר ולמחרת בבקר יצאו בקריאה ברחובות העיר להכריז ולהודיע כי; "על פי החלטת מועצת העיר, נתאסף כל איש ואיש לצאת מחוץ לגבולות העיר, לתת יד ולהטות שכם, במשימה כבירה זו של הזזת ההר, להכשרת קרקע לבית העלמין החדש".

פתח תקוה כולל היכל הקדש יהודה הנשיא 20

ביום ראשון יח' שבט 23/01/11

כניסה חופשית

השערים יפתחו ב־11:00 בבוקר

עמנואל אולם בית הספר בית יעקב הגאון מוילנא 12

ביום שני יט' שבט 24/01/11

כניסה 10 שקל

השערים יפתחו ב־20:00 תחילת התוכנית 20:30

דימונה היכל התרבות המעפילים

ביום רביעי כא' שבט 26/01/11

כניסה 10 שקל

השערים יפתחו ב־20:00 תחילת התוכנית 20:30

ההרצאות מאובטחות

© כל הזכויות שמורות לארגון "שופר"

שידור חי באתר 'שופר' WWW.SHOFAR.NET

אזהרה חמורה

אודות סכנות אתרי אינטרנט "חרדיים"

כבר נודע גודל סכנת האינטרנט אשר יש בו איסורי תורה חמורים וכל באיה לא ישובון, וכבר נפלו במצודתה נפשות רבות מישראל, וכבר נאסר האינטרנט באיסור חמור לשימוש בכל בית (כפי שהתפרסם במכתבי גדולי ישראל בשנת תשנ"ט ותש"ס). במקומות עבודה מחוץ לבית גם לאלו המוכרחים אינטרנט - חל האיסור להשתמש באינטרנט שאינו חסום באופן מוחלט כהלכה - מכל דבר ומראה האסור ומהאתרים ה'חרדיים' כדלהלן.

והנה לאחרונה הגדילו לעשות אתרים 'חרדיים' באינטרנט שמוציאים לחוץ כל מיני חדשות ורכילויות והוצאת שם רע על הציבור החרדי. ומפיצים לשה"ר ושקרים וביזוי תלמידי חכמים, ומרבים מחלוקת בישראל, ונלכדים שם גם בטומאה נוראה של תועבות, ובאיסורים חמורים שהצנעה יפה להם, והדבר נעשה כהפקר ממש. מלבד זאת, אתרים אלו אפילו היו נקיים מכל האיסורים הנ"ל - באים על ידם רבים להסתכל באינטרנט הטמא באתרים הגרועים ביותר - שהפילו רבים מישראל לדיוטא התחתונה.

ולאשר ישנם אנשים שנכשלים במצודתם ומשתפים עמם פעולה, באנו בזה להזהיר באזהרה חמורה שלא להסתכל בשום אופן גם באתרים 'חרדיים'. ואסור לשתף אתם פעולה ולהתראיין, ולא יפרסמו בהם יחידים, ארגונים, מוסדות וחברות שום פרסומת. וכל האיסורים והגדרים שקבעו גדולי ישראל על הטלוויזיה, חלים בכל תקפם על אתרי אינטרנט אלו.

וחייבים להוקיע אתרים אלו ולשרש אותם מתוכנו

ומי יודע כמה חורבן והרס גורמים בזה לכלל ישראל (וכמבואר בהקדמת רבינו החפץ חיים בספרו מהזוה"ק פר' פקודי), וכל זה מניסיונות דעקבתא דמשיחא. הי"ת יחוס וירחם על עמו ויפדהו מכל צרה וישיב שבות עמו בקרוב ונזכה לגאולה במהרה.

באנו על החתום כ"ד כסלו תש"ע לפ"ק

יוסף שלום אלישיב שמואל הלוי ואזנר א.ג.ל. שמינמן האדמו"ר מנור האדמו"ר מבלז מיכל י. ליפקוביץ

נסים קרליץ חיים פ. שיינברג האדמו"ר מסדיגורא האדמו"ר מסערט ויוניץ האדמו"ר מצאנז

האדמו"ר מערלוי חיים קניבסקי שמואל אויערבך ישראל ב"ר מויוניץ זצ"ל האדמו"ר מנדבורנה

שמעון בעדני האדמו"ר מטשערנוביל האדמו"ר מרחמסטריווקא משה צדקה האדמו"ר מאלכסנדר